Lech Znamirowski (1944 – 2008)

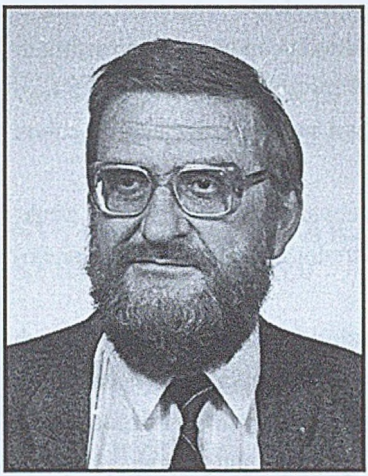

11 listopada 2008 r. odszedł od nas, nagle i niespodziewanie, w pełni sił twórczych, niezwykły i wielki Człowick, pełen energii, wieloletni pracownik Instytutu Informatyki **dr hab. inż. Lech Znamirowski.**

Lech Znamirowski urodził się 3 maja 1944 roku w Imbramowicach w woj. krakowskim. W roku 1945 Jego rodzina przeniosła się do Zabrza i tu ukończył szkołę podstawową i średnią. W r. 1962 rozpoczął studia na Wydz. Elektrycznym Politechniki Śl. Po utworzeniu w r. 1964 Wydziału Automatyki kontynuował studia na tym Wydziale. Jego pracę dyplomową „Zaprojektować, wykonać i zbudować układ sterowania pracą wzmacniacza operacyjnego maszyny iteracyjnej" ocenili na bardzo dobry profesorowie T. Zagajewski i S. Węgrzyn.

Po ukończeniu studiów w r. 1968 podjął pracę w Katedrze Regulacji. Prowadził zajęcia (ćwiczenia tablicowe i laboratoryjne) z teorii regulacji, cyfrowych układów automatyki, programowania maszyn cyfrowych, maszyn analogowych, a także wykład z maszyn analogowych i modelowania. 21.12.1976 obronił pracę doktorską nt. „Zagadnienia automatyzacji procesu przygotowania schematów maszynowych dla modeli obiektów dynamicznych". Promotorem pracy był doc. Olgierd Palusiński. Przed ukończeniem pracy doktorskiej Lech Znamierowski był już autorem kilkunastu publikacji, współautorem 5 skryptów i książki dotyczących „Modelowania analogowego i hybrydowego".

W r. 1978 został kierownikiem Zespołu Teleinformatyki; w tym roku i w tym zespole zostało zbudowane telekomunikacyjne łącze światłowodowe.

W badaniach naukowych kontynuowanych po doktoracie zajmował się m.in. komputerowym wspomaganiem projektowania układów cyfrowych, w szczególności struktur VLSI, zajmował się narzędziami wspomagającymi projektowanie i symulację układów.

W r. 1985 przebywał jako profesor wizytujący na Wydziale Informatyki Uniwersytetu Arizońskiego w Tucson. Ten uniwersytet odwiedził wkrótce ponownie, realizując badania sponsorowane przez stronę amerykańską. Rozszerzył wtedy zakres swoich badań naukowych, zaczął się zajmować kompilacją krzemową, projektowaniem układów ASIC, narzędziami CAD do wspomagania projektowania układów VLSI, wykorzystaniem matryc programowalnych FPGA. Po powrocie opracował w Instytucie Informatyki wiele stanowisk laboratoryjnych z tego zakresu.

W tym okresie, uczestnicząc w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN w grancie prowadzonym przez prof. Stefana Węgrzyna, równolegle rozpoczął badania w najciekawszych chyba obszarach, dotyczących nanotechnologii, nanosystemów informatyki, bioinformatyki i ogólniej nanonauki. Razem z prof. S. Węgrzynem opublikował z tego zakresu kilka książek i wiele prac. Niektóre z nich przedstawił na konferencjach na całym świecie.

W 2005 r. obronił rozprawę habilitacyjną poświęconą przetwarzaniu informacji w strukturach o przełączanych konfiguracjach, występujących w technologii struktur FPAA (analogowych matryc programowalnych) oraz w nanostrukturach.

Był autorem i współautorem 5 książek, 9 skryptów, kilkudziesięciu artykułów w ważnych światowych czasopismach, prezentował swoje prace na ponad 30 konferencjach na całym świecie. Był inicjatorem wprowadzenia ówczesnych zeszytów naukowych serii Informatyka na międzynarodowe forum wydawnicze i doprowadził do tego przez zmianę nazwy zeszytów na Studia Informatyka i stworzenie międzynarodowego kolegium redakcyjnego.

Odszedł w pełni sił twórczych. Był niezwykle pracowity, ciągle pełen pomysłów naukowych, w ostatnich dosłownie dniach dyskutował ze mną projekty budowy 2 nowoczesnych laboratoriów. Był bardzo aktywnym uczestnikiem naszych instytutowych seminariów. Dbając o jakość prowadzonych prac, angażował się w dyskusje nad prawie każdym prezentowanym tematem badań.

Zostanie w naszej pamięci jako człowiek niezwykle oddany sprawom nauki, swego Instytutu, którym poświęcał cały swój czas, niespożytą energię i twórczą inicjatywę.

Stanisław Kozielski